

RUBAİ MISRALARINDA HİKMET DAMLALARI (47)

GÖNÜL TELİM

Gönül telimde titresin o şarkı
Durup dilimde bitmesin o şarkı
Duyurmayın dedim o bî vefâya
Yasakladım ki gitmesin o şarkı

SEN AŞKTA ESMAYA BAK

Kimi sorar anlamaz der aşk olur mu iki
Şeytan öğretir mecaz asl'olanı hakiki
Bilmek için bab-ı Hakk haya perdesini tak
Sen aşkta esmâya bak eyle Hakk'a terakki

KİBİRLİ ÂDEM

Kibirden sallanıyor riyadan kavi âdem
Hizmet edecek sermest bıyıkları da bâdem
İslam dudak dilde mi halin kıskanır şeytan
Nam'a bin göbek atan defol bas sırra kadem

YEMİNİNE UYMAZ HİDDET...

Ne menem meylüttahakküm ah hekimden alil hüküm
Sanmış pis benliği yüküm kimi alil kimi zelil
Görmez mi ki men bir aciz Kaf'tan nazar eyler taciz
Bilmez Allaha muhtacız kimi alil kimi zelil
Alilden de ummak medet utan utan et meveddet
Yeminine uymaz hiddet kimi alil kimi zelil

GÜYA MEDENİSİN

İzinde günahlar titretir arşı
Güyâ medenîsin doğuya karşı
Zâlim milletin ömrü biterken
Bulduğun tek çare bir ölüm marşı

NEFİS SADRA İNERSE...

Tedenni eylenür de nefse inerse sadır
İnsaniyettür giden ya har gelür ya katır
Akıl benliğe tâbi gayr'olmaz hiç hesabı
Bozar durur asabı laf olmaz iki satır
Artuk bekleme andan ne nezaket ne hatır
Kelâmı mızrak olup ruhu dahi kanatur
Kaf'a çıkar da benlik hali evlere şenlik
Ona her dem esenlik tektür ya ölse yatır

MEKTUP

Mektup yazıp da bana göndermiş ya sevgilim
Aradım okumak'çün buldum bir ehl-i ilim
Dedi bu bir parşömen hem kırmızı yazıdır
A dörd'e yakın kağıt rengi kar beyazıdır
Biraz yatık yazılmış elbet stili de var
Bilimsel değilmişim ah havsalam ne de dar
Sığınıp cahilliğe ne demiş diye sordum
Elbet korku içinde yine de hayra yordum
Dinlemedi hülâsâ ilmi değilmiş sorum
Dedim ben böyle ilmi kapı dışına korum
Tutulamayan mana meğer ilme uzakmış
Şu kısır kıldıkları ilim bize tuzakmış
İşte güya okumuş amma ümmî bir câhil
Yaptığı ilim güyâ hem gururlu hem bâhil
Yalnız boy ve renk ölçen nasıl mana bilecek

Ah ilim diye diye cahil kalıp ölecek
Bilse her bahar mektup vagonlar dolu çiçek
Manasını bilenler murâd'ı öğrenecek
Her zerre sevgi taşır aşkla dolu kâinat
Allah'ı kullarına tanıtan mektep, sanat
Oku mü'min kardeşim aç sonsuzluğa kanat
Okumak elzem sana şu dinsizlere inat

AŞK O'NADIR

Ah gözleri âhûda kalıp bak yine kandı
Bir zalimi sevdim diyerek aşkına yandı
Aldandı gönül aşk O'nadır gölgeye sandı
Bir zalimi sevdim diyerek aşkına yandı

ECDADA OLAN SADAKAT

Ecdada olan sadâkat elbet verir rûha tâkat
Bağı keser üç beş sakat susan mukallit züppedür
Hakkım, eylemem ferâgat âlî lugat bin belâgat
Olmam ben gavura ırgat susan mukallit züppedür
Kim dayatmış batı batı asla eylemem biâti
Gördüm ki Truva atı susan mukallit züppedür
Görülmemiş acûbedür köksüzlük tenzil rütbedür
Velev saruktur cübbedür susan mukallit züppedür

YAR OLURMUŞ YAŞ DEĞİL

Çesm ü gönülden düşer ah boş kalırmış lânesi
Kimi ağlamakla giden yar olurmuş yaş değil
Meğer ruha leyl-i siyah bildim aşk terânesi
Sor mest'tür nûş-u gam eden bildiğin ayyaş değil

SARHOŞLUK

Vur sarhoşa meyhaneye keskin haram de naneye
Riya ile mestaneye dönmek sarhoşluk değil mi

VEFA NEDÜR

Hakka vefa mihenk ola kim anlana vefa nedür
Nefse kavvad olup yola çıkan bî vefa nicedür

BÜLBÜLÜM

Feryâd eyleme bülbülüm elbette var goncada hâr
Şen şarkılar söyle artık leyl nehârdır kış da bahar
Cümlesi Rahmetten inan eyleme sen rûhuna bâr
Zıddıyla verir sanatkâr leyl nehardır kış da bahar

ŞANLI RESUL

Saklayamam aşkı ben kalbi derunumdadır
Şanlı Resul ol nebî neş'e sürûrumdadır
Dilde Salat-u selâm zikr ile rûhumdadır (sav)
Şanlı Resul ol nebî neş'e sürûrumdadır

YAZAN YAZMIŞ

Kaderdensin meğer varsın demek rûhum için yarsın
Sanırdım sen de ağyarsın inan leyl içre neharsın
Yazan yazmış gönül sarsın füsunkârsın füsunkârsın
Sanırdım sen de ağyarsın inan leyl içre neharsın
Yazan yazmış gönül sarsın füsunkârsın füsunkârsın

EY GÖNÜL

Her nefeste şol hayatı ikram etmiş sana Hayy
Hakka yönelsen ey gönül ondan mehtap ondan ay
Göçmeden dar-ı bekâya tövben ile döndün say
Hakka yönelsen ey gönül ondan mehtap ondan ay

SORMUYORUM

Sormuyorum sever mi yar gözlerinin cevabı var
Amma niçün cefâ bu cevır sanki onun sevabı var
Yaksa firâkla yaksa yar gözyaşınının da âbı var
Ah ne için cefâ bu cevır sanki onun sevâbı var

İKİ NİMET

İki nimet ademde ah farklı mertebeden
Birinde sırrı gönül digeri cism ü beden
Va esefa anlamaz harcar da düşünmeden
Biri kokusup çürür biri yaşar ebeden

UKALA

Üç beş ukalâ rezil kendini aydın seçe
Utanmayıp mü'minle çirkefçe dalga geçe
Derim insan olsaydın biraz kardeşçe aydın
Ah şimdi takmayaydın kızarmaz yüze peçe

GÖNÜL

Aşkını esmâda arar akli yitirmezse gönül
Yoksa firâk içre yanar sırrı ne bilmezse gönül
Cisme fedâ eyleme can Rabbini an Rabbini an
Eyleyemez aşkı izan kalp pası silmezse gönül

CAMDA GÜNEŞ YOK

Kaldı firak içre gönül derdini açmaz yanıyor
Hep kanıyor aşka düşen câmda güneş var sanıyor
Sormaya gör âşığa der kalb-i derûnum kanıyor
Aldanıyor aşka düşen câmda güneş var sanıyor

AŞKLA SAFA SÜREN YOK

Cevr-ü cefâ eyleyecek sevmeyecek bî vefa
Zulmedecek anla gönül yetmeyecek bin defa
Ah yetişir bunca elem aşkla süren yok safâ
Vazgeçecek sanma gönül zulmedecek bin defâ

GİZLİ ACI

Gülse yüzüme mâsivâ olsa dünya bir tek benim
Çâre midir serap zirâ bükülür durmaz bedenim
Gün be gün kırışır tenim lezzet içre gizli acı
Üç gün vâ'r'ı başın tâcı ah doymadan terk edenim

GELİR Mİ BİR DAHA BİLMEM

Şifâ bulur mu ki yârem kanar rûhumdan firâk
Gelir mi bir daha bilmem baharlar benden ırak
Ne yar duyar ne de ağyar yakar kor ah iftirak
Gelir mi bir daha bilmem baharlar benden ırak

MECNUN KEREM Mİ SANKİ

Âsûde demde şimdi gönül aşkı tatmasın
Yar târümâr edip de elemeler dayatmasın
Mecnun Kerem mi sanki huzur içre yatmasın
Yar târümâr edip de elemeler dayatmasın

KAPILMIŞ HEVAYA

Dile düşer de fânîde üç beş akçe çalan sârık
Riyâkarın malı sanki Hakk mülkü binler havârık
Utanmaz o yüzü çarık ah cühelâ ah şımarık
Bilmez kapılmış hevâya hak yolda kati-üt tarık

ALDANMA...

Nûş-u gamdur burda lezzet kâm bilenler aldanur
Eşk-i dâimdür şu fânî göz silenler aldanur

Enbiyadan evliyadan asfiyâdan Hakk kelam
Ol ebed der dâru's-selâm çok gelenler aldanur

SANMA AŞIK TENDEDİR

Nûş-u zehr eyletme cânâ sanma âşık tendedür
Ah tecerrüd eylemiş çoktan bedenden sendedür
Kalb vü rûhûn içredür âşık gönülden bende'dür
Ah tecerrüd eylemiş çoktan bedenden sendedür

MÜPTELA

Bilmezdi gönül aşka düçâr olmak beladır
Nûş eyledi fânîyi o artık müptelâdır
Aşk sorma perîşana inan der evvelâdır
Nûş eyledi fânîyi o artık müptelâdır